

THE MILITANT

Εβδομαδιαία σοσιαλιστική εφημερίδα που εκδίδεται στη Νέα Υόρκη στην υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Vol. 84/No. 19

18 Μαΐου 2020

Να απαιτήσουμε δουλειά! Να συμμετάσχουμε σε αγώνες των εργαζομένων για τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας μας

Εργατικές διαδηλώσεις αντιμετωπίζουν την καπιταλιστική κρίση

Του Ρόι Λάντερσεν

Militant/Bernie Senter Ο οδηγός Χοσέ Γκονζάλες μιλά σε συναδέλφους του, ανεξάρτητους οδηγούς φορτηγών στην Φοντάνα, Καλιφόρνια, κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας εναντίον της μείωσης του μισθού τους από τις πρακτορειακές εταιρείες και κατά των αντεργατικών ελέγχων της κυβέρνησης.

Εκατοντάδες εκατομμύρια εργαζόμενοι πετιούνται στο δρόμο για να αντιμετωπίσουν τις ολέθριες οικονομικές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί με το κλείσιμο των επιχειρήσεων με εντολή των κυβερνήσεων. Συνθήκες όλο και εντονότερης οικονομικής κάμψης τις οποίες δεν έχουμε δει επί σχεδόν έναν αιώνα. Είναι συνθήκες όχι μιας αρρώστιας, αλλά μιας όλο και

βαθύτερης κρίσης της κυριαρχίας των καπιταλιστών, οι προτεραιότητες των οποίων είναι τα κέρδη μιας χούφτας πλουσίων οικογενειών σε βάρος των εργατών και των αγροτών.

Κατά τις τελευταίες έξι εβδομάδες πάνω από τριάντα εκατομμύρια εργαζόμενοι στις ΗΠΑ έχουν χάσει τη δουλειά τους, και αυτά είναι μόνο τα «επίσημα» στοιχεία της κυβέρνησης. Στην πραγματικότητα, ο αριθμός είναι πολύ μεγαλύτερος εάν προσθέσουμε τους προσωρινούς εργαζόμενους, τους «αυτοαπασχολούμενους», τους μετανάστες εργάτες δίχως χαρτιά και όλους εκείνους που δουλεύουν αλλά είναι αδήλωτοι.

Με διαφορετικών ειδών απαγορεύσεις της κυκλοφορίας που επιβάλλουν οι κυβερνήσεις σε όλα τα επίπεδα, οι εργαζόμενοι αυτοί –και εκατομμύρια άλλοι που οι κυρίαρχοι καπιταλιστές δεν θεωρούν «απαραίτητους»– είναι καταδικασμένοι να μένουν άπραγοι στα σπίτια τους, απομονωμένοι, και να βλέπουν τους τραπεζικούς λογαριασμούς τους να εξανεμίζονται. Υποβάλλονται στην καταγιγιστική διαρκή εκστρατεία τρομοκράτησης για τον κοροναϊό διαμέσου των μέσων μαζικής ενημέρωσης των μεγάλων επιχειρήσεων.

Οι εργαζόμενοι χρειάζονται μια δουλειά, να βρίσκονται στη δουλειά τους, να δραστηριοποιούνται στην εργατική τάξη, να αναζητήσουν τρόπους οργάνωσης και αγώνα για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην εργασία, των μισθών και των συνθηκών εργασίας κατά των προσπαθειών των εργοδοτών να μας κάνουν να πληρώσουμε εμείς για την κρίση τους.

Τα αφεντικά κοιτάζουν πως θα ξεκινήσουν και πάλι την παραγωγή, καθώς τα κέρδη τους βρίσκονται σε καθοδική πορεία και οι θέσεις που κατέχουν στον ανταγωνισμό στο πλαίσιο του διεθνούς εμπορίου είναι εκτεθειμένες. Οι συνολικές παραγγελίες για αναλώσιμα προϊόντα στις ΗΠΑ έχουν μειωθεί κατά 14.7% μόνο τον Μάρτιο, η δεύτερη μεγαλύτερη κατακόρυφη πτώση που έχει καταγραφεί ποτέ.

Η τάξη των εργοδοτών προσβλέπει στην αύξηση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, ώστε να υπερισχύσουν στους αντιπάλους τους πάνω στις πλάτες μας.

Πολλά αφεντικά συνδυάζουν σχέδια να ξανανοίξουν τα εργοστάσιά τους με τη μείωση και άλλων θέσεων εργασίας ώστε να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους. Η εργοδοσία της General Electric ανακοίνωσε στις 4 Μαΐου ότι απολύει 13.000 εργαζόμενους στο αεροπορικό τμήμα της και βγάζει σε διαθεσιμότητα χιλιάδες άλλους. Οι Μεγάλες Τρεις αυτοκινητοβιομηχανίες –η General Motors, η Ford και η Fiat Chrysler– λένε ότι θα ξεκινήσουν πάλι την παραγωγή στις 18 Μαΐου.

Scott Jordant Οδηγοί παρκάρουν τις νταλίκες τους κοντά στο Καπιτώλιο στην Ουάσιγκτον στις 1 Μαΐου, μετά από κυλιόμενες διαμαρτυρίες την Πρωτομαγιά. Αντιμετωπίζουν μεγάλες πιέσεις από τη μια με την αύξηση του κόστους και από την άλλη με τις περικοπές έως και 50% στην πληρωμή τους από τις πρακτορειακές εταιρείες που εκμεταλλεύονται τον ανταγωνισμό για δουλειές μεταξύ των οδηγών στις μεταφορές εμπορευμάτων.

Η ισχύ των εργατών προέρχεται από το γεγονός ότι η εργατική δύναμή μας είναι αυτή που παράγει όλο τον πλούτο, μεταξύ άλλων και τη μερίδα του λέοντος που τα αφεντικά απαλλοτριώνουν. Μέσα από αγώνες στους χώρους εργασίας είναι που μαθαίνουμε πώς να ενωθούμε και αναπτύσσουμε αυτοπεποίθηση και ταξική συνείδηση.

Υπάρχουν αυξανόμενες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας από εργαζόμενους που προσπαθούν να αναχαιτίσουν τις επιθέσεις των αφεντικών, των Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικανικών πολιτικών τους κομμάτων και της κυβέρνησής τους. Εκατοντάδες ανεξάρτητοι οδηγοί φορτηγών οργάνωσαν «αργά κυλιόμενες» διαμαρτυρίες στο Λος Άντζελες, στην Ουάσιγκτον και στο Σικάγο την Πρωτομαγιά. Βρίσκονται παγιδευμένοι αντιμετωπίζοντας την πίεση των πρακτορειακών εταιρειών που κόβουν την πληρωμή τους από τη μια και από την άλλη μια κυβέρνηση που τους επιβάλλει ελέγχους μέχρι θανάτου. Οι μετανάστες εργάτες στην πολιτεία της Ουάσιγκτον και αλλού οργάνωσαν διαδηλώσεις την Πρωτομαγιά απαιτώντας «αμνηστία» (την νομιμοποίησή τους) ώστε να μπορούν να δουλεύουν χωρίς το φόβο της απέλασης.

Παρόμοιοι αγώνες βρίσκονται σε εξέλιξη παγκοσμίως, από εργαζόμενους/ες στον ιματισμό στο Μπαγκλαντές που παλεύουν για το δικαίωμά τους να δουλέψουν και να πληρωθούν τα δεδουλευμένα τους μέχρι τους εργαζόμενους στα πολυκαταστήματα της Ντέμπενχαμς στην Ιρλανδία που απαιτούν την επαναπρόσληψή τους.

Επιθέσεις στα πολιτικά δικαιώματα

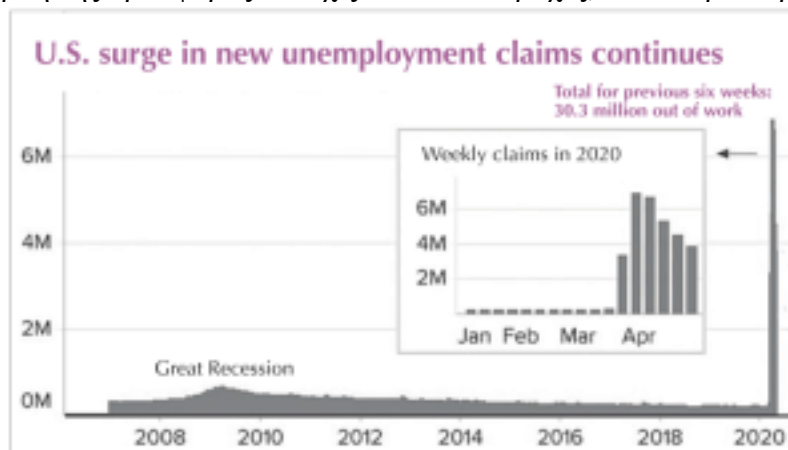
Η κυβέρνηση της Πόλης της Νέας Υόρκης προσπαθεί να περιορίσει τα πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων, να βάλει εμπόδια στη δυνατότητά μας να οργανωθούμε και να παλέψουμε. «Σε αυτό το σημείο δεν κάνουμε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας», είπε σε συνέντευξη Τύπου την

Πρωτομαγιά ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης Μπιλ ντε Μπλάσιο. Έχει αμολήσει χιλιάδες μπάτσους για την επιβολή αυτής και άλλων επιθέσεων στους εργαζομένους που επιδιώκουν τη συνεργασία μεταξύ τους.

Διαδηλώσεις κατά της εφαρμογής αυστηρών μέτρων και της παρενόχλησης έχουν γίνει στις πρωτεύουσες των Πολιτειών σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ, καθώς και από τη Βηρυτό μέχρι το Χονγκ Κονγκ.

Τα αφεντικά πιέζουν για να ξαναβάλουν μπρος τα εργοστάσια, τα ορυχεία, τους μύλους, τις μεταφορές και τα καταστήματα χονδρικής πώλησης, αλλά η πραγματικότητα είναι ότι η πρωτοφανή ελεύθερη πτώση της παγκόσμιας παραγωγής και του εμπορίου θα σημαίνει μια παρατεταμένη καπιταλιστική κρίση που παίρνει τεράστιες διαστάσεις, δίχως να υπάρχει δρόμος επιστροφής στην «κανονικότητα».

Η *Wall Street Journal* είχε στις 4 Μαΐου ένα άρθρο με τίτλο «Η παγκόσμια παραγωγή των εργοστασίων καταρρέει, προβλέπεται αργή ανάκαμψη». Η ζήτηση βρίσκεται πολύ χαμηλά, στη ροή της προσφοράς συνεχίζουν οι διαταραχές, τα σύνορα παραμένουν κλειστά και το εμπόριο

Επάνω: Η εκτίναξη στα ύψη του αριθμού αιτήσεων για επίδομα ανεργίας συνεχίζεται

αποδυναμωμένο. Η αεροπορική βιομηχανία έχει δεχθεί ιδιαίτερα σκληρά χτυπήματα. Οι τίτλοι των εφημερίδων τα λέει όλα: «Η Boeing (εταιρεία κατασκευής αεροπλάνων) θα κόψει 16.000 θέσεις εργασίας μετά τη σημείωση τεράστιας ζημιάς». «Οι μετοχές των αεροπορικών εταιρειών πιάνουν πάτο όταν ο Γουόρεν Μπουφέ αποκαλύπτει ότι ξεφορτώθηκε τις μετοχές του στις αερομεταφορές».

Οι κεντρικές τράπεζες έχουν πλημμυρίσει τα ταμεία των μεγάλων εταιρειών και των ιμπεριαλιστικών τραπεζών με όλο και μεγαλύτερα κίνητρα, πιέζοντας τα χρέη τους όλο και ψηλότερα σε μια προσπάθεια να χρηματοδοτήσουν την έξοδο των αφεντικών από την αποπληθωριστική κατρακύλα. Αυτά τα βουναά από χρέη της κυβέρνησης, τα οποία δεν έχουμε δει από την εποχή του δευτέρου ιμπεριαλιστικού παγκόσμιου πολέμου, προμηνύουν το ξέσπασμα στο μέλλον και χρηματοπιστωτικές και νομισματικές κρίσεις.

Οι εργαζόμενοι στις ΗΠΑ και ανά τον κόσμο, έχουν ήδη σοβαρά πληγεί καθώς είναι παραφορτωμένοι με χρέη για το αυτοκίνητο, με δάνεια για τα δίδακτρα του πανεπιστημίου, για το σπίτι, τις αγροτικές καλλιέργειες ή τις μικρές επιχειρήσεις τους. Ακόμα χειρότερα, όπως και οι άνθρωποι του μόχθου που ζουν σε χώρες όλου του οικονομικά υπανάπτυκτου κόσμου, αυτοί

θα δεχτούν το μεγαλύτερο πλήγμα καθώς θα ξεσπούν οι πληθωριστικές πιέσεις και τα επιτόκια θα ανεβαίνουν.

Η κυβέρνηση του Ιράν, δίνοντάς μας μια γεύση από αυτά που θα αντιμετωπίσουμε, ανακοίνωσε μετά από πέντε δεκαετίες «χρόνιου πληθωρισμού», σχέδια να κόψει τέσσερα μηδενικά από το νόμισμα της χώρας και να το δώσει ένα νέο όνομα.

Τέτοιου είδους συνθήκες θα τροφοδοτήσουν περισσότερους αγώνες, και θα οδηγήσουν στην ανάπτυξη μεγαλύτερης αλληλεγγύης μεταξύ των συναδέλφων εργαζόμενων, είτε αυτοί είναι μισθωτοί σκλάβοι είτε σκλάβοι των χρεών τους, εναντίον του κοινού ταξικού εχθρού, τους δισεκατομμυριούχους εκμεταλλευτές.

Οι απολύσεις τώρα επεκτείνονται στους δημόσιους υπαλλήλους, καθώς οι τοπικές, πολιτειακές και ομοσπονδιακές κυβερνήσεις αναζητούν να κόψουν τα έξοδά τους περιορίζοντας την παροχή υπηρεσιών.

Η καπιταλιστική κρίση πλήττει όλους τους εργαζομένους

Το οικονομικό κραχ επιταχύνει την αποσύνθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς η άρχουσα τάξη των καπιταλιστών σε κάθε χώρα αναζητά μια κυρίαρχη θέση. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δημοσίευσε την «πρόγνωση για την άνοιξη» στις 6 Μαΐου, προβλέποντας μια κατάρρευση της οικονομικής παραγωγής στην ήπειρο. Αυτό θα επιδεινώσει τις οικονομικές και κοινωνικές διαιρέσεις μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, λέει, και θα βάλει σε κίνδυνο τη «σταθερότητα» της ευρωζώνης.

Η απροσδόκητη οικονομική πτώση αντέστρεψε ξαφνικά την αύξηση των θέσεων εργασίας στις τελευταίες δύο δεκαετίες στον ημι-αποικιακό κόσμο. Αυτό είχε παρουσιαστεί ως προϊόν της «παγκοσμιοποίησης», ιδιαίτερα στη Νότια Ασία και την Κίνα. Ο αριθμός των ανθρώπων που ζουν με λιγότερα από ένα δολάριο και ενενήντα σεντς την ημέρα μειώθηκε από 1.9 δισεκατομμύρια ανθρώπους το 1990, το ένα τρίτο τότε της ανθρωπότητας, στα 734 εκατομμύρια, 10% του παγκόσμιου πληθυσμού το 2016.

Militant/Edwin Fruit Εργάτες γης οργάνωσαν ένα караβάνι στην Ολυμπία της Ουάσιγκτον την Πρωτομαγιά, απαιτώντας την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους. Η πικέτα στα αριστερά στα ισπανικά λέει: «Χωρίς εργάτες γης δεν υπάρχουν μήλα». Η πικέτα στα δεξιά στα αγγλικά: «Όχι κουκέτες, όχι τέντες. Οι εργάτες γης αξίζουν αξιοπρεπή ξεκούραση!»

Τώρα δύο δισεκατομμύρια εργαζόμενοι ίσως εξωθηθούν και πάλι στην ένδεια. Μόνο στο Μπαγκλαντές, ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι/ες στον ιματισμό έχουν ήδη χάσει τη δουλειά τους λόγω της αιφνίδιας διακοπής των παραγγελιών από τις ιμπεριαλιστικές χώρες. Ξαφνικά αντιμετωπίζουν τη φτώχεια, από την οποία νόμιζαν ότι είχαν ξεφύγει.

Πολλά εκατομμύρια άνθρωποι σε όλη την αφρικανική ήπειρο, σχεδόν οι μισοί από την υπο-σαχάρια περιοχή, έχουν χάσει τη δουλειά τους και βρίσκονται αντιμέτωποι με την πείνα.

Η κυβέρνηση της Ινδίας, χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία την πανδημία, έχει επεκτείνει την εξαμηνιαία απαγόρευση της κυκλοφορίας στο Κασμίρ, την οποία εφαρμόζει ο στρατός. Οι δρόμοι στο Σριναγκάρ, την πρωτεύουσα, έχουν τώρα μπλοκαριστεί με συρματοπλέγματα και με βαρέλια γεμάτα από πέτρες. Οι συλλήψεις και οι ξυλοδαρμοί από τα στρατεύματα της Ινδίας αυξάνονται.

Με μια ανάληψη κίνηση για την ενίσχυση της τάξης των εργοδοτών, η κυβέρνηση στην Μπανγκαλόρ –όπου και το κέντρο της βιομηχανίας της τεχνολογίας πληροφορικής– εμπόδισε τις προσπάθειες χιλιάδων απολυμένων εργαζόμενων να επιστρέψουν στα σπίτια τους στην επαρχία. Θέλουν αυτό τον στρατό των ανέργων να βρίσκεται εκεί για να χρησιμοποιηθεί οποτεδήποτε τα αφεντικά αποφασίσουν να ξαναρχίσουν την παραγωγή.

Από την Μπανγκαλόρ μέχρι τη Νέα Υόρκη, ο δρόμος προς τα εμπρός βρίσκεται για τους εργαζόμενους να βρίσκονται πίσω στη δουλειά τους ώστε να παλέψουν για την υπεράσπιση και προώθηση των συμφερόντων τους.

Να απαιτήσουμε ένα χρηματοδοτούμενο από την κυβέρνηση πρόγραμμα δημοσίων έργων για τη δημιουργία θέσεων εργασίας

Η Άλison Κένεντι, υποψήφια του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στις προεδρικές εκλογές του 2020 των ΗΠΑ, έκανε την παρακάτω δήλωση στις 6 Μαΐου. Ο Μάλκολμ Τζαρέτ είναι ο υποψήφιος του κόμματος για τη θέση του αντιπροέδρου.

Οι εργαζόμενοι βρίσκουν τρόπους να ενωθούν και να αγωνιστούν κατά των επιθέσεων των κυρίαρχων στο δικαίωμά μας στη δουλειά, ενάντια στους μισθούς και στις συνθήκες εργασίας μας. Οι οδηγοί ιδιόκτητων φορτηγών οργάνωσαν διαδηλώσεις την Πρωτομαγιά στο Λος Άντζελες, το Σικάγο και την Ουάσιγκτον απαιτώντας να μπει τέλος στην τοκογλυφική εκμετάλλευσή τους από τις πρακτορειακές εταιρείες που τους καταστρέφουν τη ζωή. Οι εργαζόμενοι στην Γουόλμαρτ και άλλα καταστήματα λιανικού εμπορίου διεξάγουν έναν αγώνα κατά της εντατικοποίησης της εργασίας, την αυθαίρετη αλλαγή των ωραρίων και τις επικίνδυνες συνθήκες εργασίας. Και εργαζόμενοι ανά τον κόσμο κάνουν ακριβώς το ίδιο.

Μέλη του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος που εργάζονται στην Γουόλμαρτ, στους σιδηροδρόμους και αλλού συμμετέχουν ενεργά σε αυτούς τους αγώνες. Στο επίκεντρο όλων αυτών των αγώνων είναι το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι αναζητούν να κατακτήσουν μεγαλύτερο έλεγχο πάνω σε όλες τις πτυχές της παραγωγής.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι και σε αυξανόμενες επιθέσεις στα δικαιώματά μας από τους κυρίαρχους καπιταλιστές. Ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης, Μπιλ ντε Μπλάσιο, απειλεί –και δρα– να χρησιμοποιήσει τις αστυνομικές δυνάμεις του δήμου για να βάλει τέλος σε κάθε εκδήλωση διαμαρτυρίας. Και προσπαθεί να διαιρέσει τους εργαζόμενους και να στρέψει την προσοχή μας μακριά από την καταστροφή που προέρχεται από το σύστημα «υγείας» υπό τον καπιταλισμό που έχει ως κίνητρο το κέρδος αναγορεύοντας τον πληθυσμό των Εβραίων της πόλης σε αποδιοπομπαίους τράγους για την εξάπλωση του κοροναϊού.

Εκατομμύρια από εμάς έχουν πεταχτεί στο δρόμο καθώς πάνω από τριάντα εκατομμύρια έχασαν τη δουλειά τους στις ΗΠΑ μέσα στις τελευταίες έξι εβδομάδες. Και αυτά είναι σύμφωνα με τα «επίσημα» στοιχεία, που δεν υπολογίζουν τους προσωρινούς και τους εργαζόμενους σε «εργολάβους», τους εργαζόμενους δίχως χαρτιά επικυρωμένα από την κυβέρνηση και πολλούς άλλους που δεν είναι δηλωμένοι.

Οι εργαζόμενοι χρειάζεται να επιστρέψουμε στη δουλειά μας, να βρεθούμε μαζί με τους συναδέλφους μας για να ενισχύσουμε τους αγώνες κατά των επιθέσεων των αφεντικών. Οι εργαζόμενοι που έχουν εγκλωβιστεί στα σπίτια τους όλο και μεγαλύτερο χρονικό διάστημα αντιμετωπίζουν οικονομική καταστροφή, κοινωνική εξατομίκευση και την αποθάρρυνση.

Η εκλογική μας καμπάνια καλεί τους εργαζόμενους να οργανωθούμε για να παλέψουμε για:

- Ένα μαζικό χρηματοδοτούμενο από την κυβέρνηση πρόγραμμα δημοσίων έργων ώστε να πιάσουν δουλειά εκατομμύρια άνθρωποι, με μισθούς σύμφωνα με τη σύμβαση σωματίου, για την οικοδόμηση νοσοκομείων, σχολείων, ανθρώπινες και προσιτές κατοικίες και άλλα πράγματα που χρειαζόμαστε ιδιαίτερα. Το να πιάσουμε δουλειά περισσότεροι από εμάς *τόρα* υπονομεύει την ικανότητα των αφεντικών να σπείρουν τη διχόνοια μεταξύ αυτών που εργάζονται και εκείνους που είναι άνεργοι και να χειροτερεύουν έτσι τις συνθήκες για όλους τους εργαζόμενους.

- Αγωνιζόμαστε επίσης για αμνηστία (νομιμοποίηση) για τους εργαζόμενους χωρίς χαρτιά ώστε να αποτρέψουμε τα αφεντικά να χρησιμοποιούν την απειλή της απέλασης εναντίον των μεταναστών για να μειώσουν τους μισθούς και να χειροτερέψουν τις συνθήκες εργασίας ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Τα αφεντικά χρησιμοποιούν το μονοπώλιο που κατέχουν πάνω στην παραγωγή για να κατασκευάζουν προϊόντα με ενσωματωμένη την «προσχεδιασμένη αχρήστευση», με πλήρη αδιαφορία για την ασφάλεια και των εργαζόμενων και εκείνων που αγοράζουν τα άχρηστα προϊόντα τους, με μια ηθική που στηρίζεται στη μεγιστοποίηση των κερδών τους σε βάρος όλων εκείνων που δουλεύουν για να βγάλουν τα προς το ζην.

- Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα εξηγεί ότι οι εργαζόμενοι χρειάζεται να διεξάγουν έναν αγώνα για την απόσπαση όλο και μεγαλύτερου ελέγχου πάνω στην παραγωγή από τα χέρια των αφεντικών. Για τον αγώνα αυτό θα πρέπει να σχηματίσουμε επιτροπές με τη συμμετοχή όλων των εργαζομένων στα εργοστάσια και άλλους χώρους εργασίας και των καταναλωτών που έχουν πραγματικά μεγάλο συμφέρον στην επιτυχία αυτού του εγχειρήματος. Οι επιτροπές αυτές μπορούν να παλέψουν για να έρθουν στο φως ο τρόπος που τα αφεντικά «μαγειρεύουν» τα λογιστικά βιβλία τους και πως οργανώνουν την εκμετάλλευσή μας. Όπως είπε ένας εργάτης στην Ντέμπενχαμς στην Ιρλανδία που απολύθηκε με τη δικαιολογία του αφεντικού ότι η εταιρεία έχει βυθιστεί στα χρέη, «Χρειάζεται να δούμε τα βιβλία τους».

- Καθώς οι εργαζόμενοι αναλάβουν τον έλεγχο της παραγωγής, μαθαίνουμε ότι μόνο η τάξη μας είναι ικανή να αποφασίσει για το ποιες πρέπει να είναι οι προτεραιότητες και για το πώς θα λειτουργεί η κοινωνία για την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών. Ο εργατικός έλεγχος είναι μια σχολή για το πώς να αναλάβουμε την πολιτική εξουσία στα δικά μας χέρια.

- Οι εργαζόμενοι πρέπει να σπάσουμε πολιτικά με τα κόμματα των αφεντικών, τους Δημοκράτες και τους Ρεπουμπλικάνους. Χρειαζόμαστε ένα δικό μας πολιτικό κόμμα, ένα εργατικό κόμμα, που δίνει φωνή σε κάθε αγώνα που διεξάγουν σήμερα οι εργαζόμενοι και οι σύμμαχοί μας. Ένα εργατικό κόμμα θα μας είχε προετοιμάσει για τους πιο έντονους αγώνες που βρίσκονται μπροστά μας και θα καθοδηγούσε την πάλη των εργατών και των αγροτών να πάρουμε την πολιτική εξουσία στα δικά μας χέρια.

Συμπαταχθείτε μαζί μας!

www.themilitant.com